

DADOH SE ZAVESTI

22. nedjelja kroz godinu, A

Bilo je vremena kad se u Crkvi Sveto pismo nerado davalo u ruke običnih vjernika zato što je u njemu bilo "sablaznjivih" stvari. Tako danas u prvom čitanju prorok Jeremija prekora Boga: "*Ti me, Gospode zavede, dadoh se zavesti!*" Ne baš mala optužba! Prorok se tuži kako ga je Bog nekako na prijevaru uzeo u proročku službu. Jeremija je naime bio miran i plah čovjek. U vrijeme najvećih političkih i vjerskih razdora, neposredno prije propasti Jeruzalema, Bog ga postavlja za proroka u Jeruzalemu i to da "pliva protiv struje", da se suprotstavi i kralju i lažnim prorocima. Jeremija posve nevoljko prihvaća tu zadaću, ali se ipak uzda u Božju pomoć. No što se događa? Kralj ga ne sluša, a svi mu se velikaši izruguju i čak smišljaju kako da ga pogube. Zamalo je izbjegao da ga ne ubiju. Nakon svih tih nevolja, Jeremija je u životnoj tjeskobi. Eto, poslušao je Božji glas, propovijedao, a kao plaću dobio je protivljenje, tamnicu, životnu pogibelj. Rekli bismo, što je njemu to trebalo? Zar ga Bog nije "naveo na tanak led"? Ali nije Bog takav samo prema Jeremiji. U današnjem evanđelju Isus je jasan: "*Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće svoj život spasiti, izgubit će ga*". Baš lijepo, rekli bismo.

Međutim, to je istina i to se tiče svakog onoga koji za Kristom krene. Osjećamo u sebi tu dvostrukost. Naime, nosi nas ljepota Kristova poziva, duboko u sebi osjećamo da je to i ispravno i lijepo i da to odgovara našim najdubljim težnjama, no s druge strane, to nas opredjeljenje stoji muka i napora. I onda protestiramo.

Zašto nam Gospodin priređuje takva "iznenađenja". Kao prvo, pomislimo, što bi bilo i s Jeremijom i se Petrom i Pavlom da su odmah na početku znali sve što ih čeka? Kad pogledamo svoj vlastiti život, doista, da mi je Gospodin sve na početku pokazao, svisnuo bih. Nadalje, Isus je rekao: "*Tko hoće svoj život spasiti, izgubit će ga*", ali je odmah dodao: "*Tko izgubi svoj život zaradi mene, naći će ga!*" Radi se dakle o vjeri i povjerenju. Vjerujem li ja Isusu da on vodi moj život i da Otac neće dopustiti da propadne? Vjerujem li ja Isusu, njegovoj riječi?

Zaključimo s dvije napomene. *Prvo*. Razumljivo je da čovjek vjernik u određenim trenucima života zapadne u zdvojnost i tjeskobu. Baš kao Jeremija koji na jednom mjestu cvili: "*Jao meni, majko moja, što si me rodila?*", kao što Isus u tjeskobi govori "*Oče, ako je moguće...*" kao što Pavao uzdiše: "*Jadan li sam ja čovjek!*" (Rim 7,24). To nije znak grešnosti, nego jednostavno znak da smo pravi ljudi sa svim osjećajima. Možemo se mi i "prepirati s Gospodinom", jer ne znači da su pravi vjernici oni koji samo klimaju glavom i kojima je "sve jasno". *Drugo*, Bog nas spašava po našoj ustrajnosti i po svojoj milosti. Ako nam i izgleda da smo sve uložili a malo dobili, ako nam se čini da Bogu trebamo reći: "*Sve vode tvoje i vali preko mene prijedoše*", znademo, da nam Bog daje neizmjereno i neusporedivo više od onoga što mi ulažemo. Zato, ako nam se i učini da nas Bog "zavodi", znajmo, on nas vodi, kao što je vodio Gospodina Isusa preko muke i smrti do uskrsnuća i proslave, kao što je vodio apostole preko progonstva i muka do toga da su uzidani u temelje Crkve, kao što je vodio tolike drage i vjerne kršćane preko boli i patnja do ostvarivanja Božjega kraljevstva u nama. Ne bojmo se! U Božjoj smo lađi, u Božjim rukama, u Božjem srcu. **Zvonko Pažin**